

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL OOO „T1“ LTD 2016-01-05 SKUNDO**

2016 m. balandžio 14 d. Nr. S-78 (7-11/2016)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršeliienės
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus – pranešėjas
Linos Vosyliienės

sekretoriaujant
dalyvaujant šalims

Jūratei Dalmantaitei
Muitinės departamento atstovui Dariui Binkiui

2016 m. balandžio 5 d. posėdyje išnagrinėjusi OOO „T1“ Ltd (toliau – Pareiškėjas) skundą dėl Muitinės departamento prie Finansų ministerijos (toliau – Muitinės departamentas) 2015-11-25 sprendimo Nr. 1A-530 n u s t a t ė:

Muitinės departamentas ginčijamu sprendimu pakeitė Klaipėdos teritorinės muitinės (toliau – Klaipėdos TM) 2015-07-13 sprendimą Nr. (LM18)-RŽ209-426, kuriuo Klaipėdos TM pripažino Pareiškėją solidariu skolininku kartu su UAB „T2“ ir pripažino Pareiškėją skolininku bei įregistravo mokestinę prievolę muitinei už automobilį MERCEDES BENZ 2544 ACTROS (kėbulo Nr. JWDB93021411556555, pagaminimo metai 2011, valstybinis Nr. P188CE39): 6883,00 Eur maitą, 8016,00 Eur PVM, 837,00 Eur PVM delpinigių (įmokos kodas 860) ir 1490,00 Eur baudą.

Byloje nustatyta, kad Vokietijos Federacinės Respublikos Erfurto muitinė (toliau – Vokietijos muitinė) informavo Klaipėdos TM, kad 2014-08-07 buvo atliktas Rusijos Federacijoje registruotos transporto priemonės „MERCEDES BENZ 2544 ACTROS“, kėbulo Nr. JWDB93021411556555 (toliau – ginčo transporto priemonė), muitinis tikrinimas, kurio metu buvo patikrintas tarptautinis krovinių vežimo leidimas EURO IV Nr. 522159 (toliau – Leidimas) ir tarptautiniai krovinių važtaraščiai (CMR) Nr. 0008704 ir Nr. 0008034. Pagal Leidimą bei CMR važtaraštį Nr. 0008034, prekės (vienkartiniai padėklai) turėjo būti gabenamos maršrutu Kaliningradas–Belgija, tačiau faktiškai prekės (CMR važtaraštis Nr. 0008704) į minėtą transporto priemonę buvo pakrautos Lietuvoje (UAB „B1“, P.k., S. r. sav.) ir pristatytos gavėjui Vokietijoje (*Hochwaldstr. 22, Morbach*). Prekių gavėjas šią informaciją patvirtino. Vokietijos muitinė taip pat informavo, kad apklausos metu vairuotojas paliudijo, kad 2014 m. rugpjūčio 1 d. gavęs OOO „T1“ Ltd. nurodymą pasikrauti minėtas prekes Skuode, krovinių nugabeno gavėjui į Vokietiją. Transporto priemonė registruota OOO „T1“ Ltd., įsisteigusios Rusijos Federacijoje, vardu.

Laikinojo įvežimo procedūros atveju, visiškai atleidimas nuo importo maitų transporto priemonėms suteikiamas, jeigu įgyvendinamos 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, įgyvendinimo nuostatas (toliau – BMKIN), 558 straipsnio 1 dalies nuostatos, t. y. a) jos registruotos už Bendrijos maitų teritorijos ribų asmens, kuris yra įsisteigęs už tos teritorijos ribų, vardu; tačiau jei transporto priemonės neregistruotos, pirmiau nurodyta sąlyga

gali būti laikoma patenkinta, jeigu jos priklauso asmeniui, įsisteigusiam už Bendrijos muitų teritorijos ribų; b) nepažeidžiant 559, 560 ir 561 straipsnių, jas naudoja už tos teritorijos ribų įsisteigęs asmuo; ir c) komercinio naudojimo atvejais ir išskyrus geležinkelio transporto priemones, jos naudojamos išimtinai vežimui, kuris prasideda arba pasibaigia už Bendrijos muitų teritorijos ribų; tačiau jos gali būti naudojamos vidaus susisiekimui, jeigu tai numato transporto srityje ir ypač su leidimu ir operacijomis susijusios galiojančios nuostatos.

Atsižvelgiant į tai, kad ginčo transporto priemonė neatitiko BMKĮN 558 str. 1 d. reikalavimų, Vokietijos muitinė šią transporto priemonę skolos apmokėjimui užtikrinti sulaukė ir pateikė Klaipėdos TM prašymą Nr. 590/14-F2 dėl mokesčių apskaičiavimo.

Klaipėdos TM 2014-10-16 sprendimu Nr. (LM18)-RŽ209-897 įregistravo Pareiškėjui mokestinę prievolę.

Pareiškėjas, nesutikdamas su nurodytu Klaipėdos TM sprendimu, kreipėsi į Muitinės departamentą, prašydamas skundžiamą sprendimą panaikinti, nes nuo 2014-08-01 iki 2014-08-15 ginčo transporto priemonė buvo išnuomota UAB „T2“, kuri vykdė vežimą iš Lietuvoje esančios UAB „B1“ į Vokietiją, ir pateikė tai patvirtinančius papildomus įrodymus. Muitinės departamentas 2015-04-16 sprendimu Nr. 1A-166 pavedė Klaipėdos TM atlikti pakartotinį patikrinimą, įvertinti naujai pateiktus dokumentus ir priimti naują sprendimą.

Klaipėdos TM 2015-07-13 sprendimu Nr. (LM18)-RŽ209-426 nusprendė, kad už į Bendrijos muitų teritoriją importuotą ginčo transporto priemonę mokestinė prievolė muitinei atsirado solidariems skolininkams – Pareiškėjui ir UAB „T2“.

Pareiškėjas, nesutikdamas su tokiu Klaipėdos TM 2015-07-13 sprendimu, kreipėsi į Muitinės departamentą, prašydamas jį panaikinti.

Muitinės departamentas, išnagrinėjęs Pareiškėjo skundą, nurodė, jog ginčo transporto priemonė į Europos Bendriją buvo įvežta iš Rusijos Federacijos ir įvežimo metu atitiko BMKĮN 232 str. 1 d. b punktą, 233 ir 558 straipsnius, todėl yra teisėtai įvežta, o muitinės procedūrai – laikinajam įvežimui – ji deklaruota veiksmu. Į Bendrijos muitų teritoriją ginčo transporto priemonę įvežė Pareiškėjas. Iš 2014-08-01 Transporto priemonės priėmimo–perdavimo akto Nr. 1 (priedas prie Transporto priemonės su ekipažu nuomos sutarties Nr. 14/ARE/2014) matyti, kad Pareiškėjas ginčo transporto priemonę UAB „T2i“ perdavė Lietuvoje, Šiauliuose. Pastaroji UAB „B1“ teritorijoje (nurodyta aukščiau) 2014-08-01 pasikrovė prekes (vienkartinius padėklus) ir ginčo automobiliu gabeno jas į Vokietiją, kurioje buvo sustabdyta muitiniam tikrinimui. Tikrinimo metu UAB „T2“ pateikė Leidimą, suteikiantį teisę vežti krovinius kelių transporto priemone tarp Rusijos Federacijos ir Vokietijos Federacinės Respublikos, tačiau šis Leidimas yra išduotas Pareiškėjui. Pateiktuose CMR važtaraščiuose Nr. 0008704 ir Nr. 0008034 prekių (vienkartinių padėklų) vežėju yra nurodytas Pareiškėjas. Todėl nurodytų aplinkybių pagrindu Pareiškėjas yra muitinės procedūros (laikinojo įvežimo) vykdytojas.

Vokietijos muitinė nustatė, kad ginčo transporto priemonė neatitiko Bendrijos muitinės kodekso įgyvendinimo nuostatų 558 straipsnio 1 dalies reikalavimų, pagal kuriuos visiškas atleidimas nuo importo muitų kelių transporto priemonėms suteikiamas, jeigu jos naudojamos išimtinai vežimui, kuris prasideda arba pasibaigia už Bendrijos muitų teritorijos ribų. Nagrinėjamu atveju prekių gabenimas vyko pažeidžiant Leidime nustatytas sąlygas, nes šis Leidimas buvo išduotas prekių gabenimui tarp Rusijos Federacijos ir Vokietijos Federacinės Respublikos, o prekės faktiškai buvo pakrautos Bendrijos muitų teritorijoje, Lietuvoje. Vadinasi, prekių gabenimas, pažeidžiant minėtas nuostatas, prasidėjo ir pasibaigė Bendrijos muitų teritorijoje (leidimas naudoti ginčo transporto priemonę vidaus vežimui nebuvo pateiktas).

Vadovaujantis 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (toliau – BMK), 204 str. 1 ir 2 dalimis, importo skola muitinei atsiranda neįvykdžius bent vienos iš prievolių, susijusių su importo muitais apmokestinamų prekių laikinuoju saugojimu arba su joms įformintos muitinės procedūros taikymu. Remiantis šio teisės akto 204 str. 3 dalimi, skolininku laikomas asmuo, kuris esamomis aplinkybėmis turi vykdyti prievolės, susijusios su importo muitais apmokestinamų prekių laikinuoju saugojimu arba su joms įformintos muitinės procedūros taikymu. Nagrinėjamu atveju, pažeidus reikalavimus, numatytus BMKĮN 558 str. 1 d. c

punkte, Klaipėdos TM skolininku pagrįstai pripažino laikinojo įvežimo muitinės procedūros vykdytoją – Pareiškėją ir jo atžvilgiu pagrįstai įregistravo maito mokesčio skolą.

Remiantis Pridėtinės vertės mokesčio įstatymo (toliau – PVM įstatymas) 3 str. 3 dalimi, importo PVM objektas yra prekių importas, kai prekės pagal šio Įstatymo nuostatas laikomos importuotomis šalies teritorijoje. PVM įstatymo 14 str. 12 dalyje numatyta, kad kai įvežtoms į ES teritoriją prekėms pradedami taikyti šio Įstatymo 12³ straipsnio 1 ar 3 dalyje nurodyti veiksmai, procedūros ar režimas, prievolė apskaičiuoti importo PVM atsiranda, kai prekėms šie veiksmai, procedūros ar režimas nustojami taikyti šalies teritorijoje.

PVM įstatymo 12³ str. 1 dalyje numatyta, jog laikoma, kad ne ES prekės importuotos šalies teritorijoje, jeigu šios prekės yra šalies teritorijoje tuo metu, kai jos įvežamos į ES teritoriją, išskyrus atvejus, kai įvežtos į ES teritoriją ne ES prekės ne išleidžiamos laisvai cirkuliuoti, o pateikiamos laikinajam saugojimui muitinės prižiūrimose laikino prekių saugojimo vietose, įvežamos į laisvąją zoną ar padedamos į laisvąjį sandėlį, joms įforminama muitinio sandėliavimo, muitinės prižiūrimo perdirbimo, laikinojo įvežimo perdirbti neapmokestinant importo muitais, laikinojo įvežimo visiškai neapmokestinant importo muitais ar išorinio tranzito muitinės procedūra. Pastaraisiais atvejais laikoma, kad ne ES prekės importuotos šalies teritorijoje tik tuo atveju, jeigu nustojus taikyti minėtąsias procedūras ar veiksmus prekės tebėra šalies teritorijoje.

Kaip pažymėjo Europos Sąjungos Teisingumo Teismas (toliau – ESTT) 2011-06-16 sprendime byloje C-351/10, vien ketinimas naudoti prekę, kuriai taikoma laikinojo įvežimo procedūra, kitomis nei jai taikomos sąlygomis, savaime dar nėra pažeidimas tol, kol ketinimas neišreiškiamas veiksmu ar neveikimu, kurie objektyviai pažeidžia taikytinas normas.

Pareiškėjo atveju ginčo transporto priemonė, kuriai buvo išduotas Leidimas gabenti krovinį tarp Rusijos ir Vokietijos, atvyko į Bendrijos muitų teritoriją vykdant laikinojo įvežimo visiškai atleidžiant nuo importo muitų procedūrą, todėl laikoma, kad įvežimo į Bendrijos muitų teritoriją momentu automobilis nebuvo importuotas. Tačiau bylos medžiaga patvirtina, kad, pažeidžiant Leidimo nuostatas, į ginčo transporto priemonę prekės buvo pakrautos Lietuvoje ir nugabentos į Vokietiją. Skolos atsiradimo momentu ginčo transporto priemonė buvo Lietuvos Respublikos teritorijoje, todėl, remiantis minėtomis PVM įstatymo nuostatomis, jis laikytinas importuotu į Bendrijos muitų teritoriją ir Pareiškėjui atsirado prievolė mokėti importo PVM.

Muitinės departamentas nurodė, jog skola muitinei atsirado BMK 204 str. pagrindu, todėl nenagrinėjo Pareiškėjo argumentų, jog, remiantis BMK 202 straipsniu, turi būti nustatytas ir asmens žinojimas ar galimybė žinoti, kad toks prekių įvežimas yra neteisėtas.

Muitinės departamentas nurodė, jog Pareiškėjo atveju nėra pagrindo taikyti BMK 561 str. 3 dalyje numatytos išimties, pagal kurią visiškai atleidimas nuo importo muitų gali būti suteiktas, jeigu transporto priemonės komerciniams tikslams ribotą laiką naudoja Bendrijos muitų teritorijoje įsisteigę asmenys. Byloje pateikti dokumentai (Leidimas, CMR važtaraščiai) patvirtina, jog ginčo transporto priemone prekių vežimą vykdė ne UAB „T2“, bet Pareiškėjas (muitinės procedūros vykdytojas), kuris nesilaikė Leidimo sąlygų bei pažeidė nuostatas, susijusias su laikinojo įvežimo muitinės procedūros taikymu, todėl jo atžvilgiu ir atsirado importo skola muitinei.

Sprendime taip pat pažymėta, jog Muitinės departamentas, išnagrinėjęs UAB „T2“ skundą dėl Klaipėdos TM 2015-07-13 sprendimo Nr. (LM18)-RŽ209-426 bei su jo priėmimu susijusius dokumentus, 2015-11-23 sprendimu Nr. 1A-523 panaikino šį Klaipėdos TM sprendimą dalyje dėl UAB „T2“ pripažinimo solidaria skolininke muitinei, todėl Muitinės departamentas skundžiamu sprendimu atitinkamai pakeitė Klaipėdos TM sprendimą ir skolininku muitinei pripažino Pareiškėją.

Pareiškėjas su skundžiamu sprendimu nesutinka ir prašo Komisijos jį panaikinti.

Pareiškėjas savo skundą grindžia iš esmės dviem argumentais. Pirma, BMK 561 str. 3 dalimi, pagal kurią visiškai atleidimas nuo importo muitų išimties atvejais gali būti suteiktas, jeigu transporto priemonės komerciniams tikslams ribotą laiką naudoja Bendrijos muitų teritorijoje įsisteigę asmenys. Antra, BMK 202 str. nuostatomis, pagal kurias, neteisėto prekių įvežimo atveju skolininku muitinei pripažįstamas asmuo, kuris: a) dalyvavo neteisėtai įvežant prekes į Bendrijos muitų teritoriją; b) žinojo arba, yra pagrindo manyti, turėjo žinoti, kad toks įvežimas neteisėtas. Nei

Muitinės departamentas, nei Klaipėdos TM šių sąlygų nenustatė. Pareiškėjas nežinojo, kad transporto priemonės išnuomojimas bus pripažįstamas neteisėtu įvežimu muitų prasme ir kad jis privalėjo ginčo transporto priemonę pateikti muitinės sankcionuotiems veiksams.

Iš bylos medžiagos matyti, jog skundžiamas sprendimas tvirtintinas.

Ginčas byloje yra kilęs dėl Pareiškėjui nurodytų sumokėti importo mokesčių bei su jais susijusių sumų apskaičiavimo pagrįstumo, Muitinės departamentui konstatavus, jog Pareiškėjas, į Bendrijos muitų teritoriją laikinai įvežęs transporto priemonę, pažeidė laikinojo įvežimo muitinės procedūrą, todėl BMK 204 str. 1 ir 2 dalies pagrindu atsirado skola muitinei, o šio straipsnio 3 dalies pagrindu – Pareiškėjas pripažintas skolininku muitinei.

Komisija pažymi, jog Pareiškėjas turėjo 2014-01-01–2014-12-31 laikotarpiu galiojanti leidimą EURO IV Nr. 522159, skirtą tarptautiniams autotransporto krovinių pervežimams tarp Vokietijos Federacinės Respublikos ir Rusijos Federacijos bei tranzitiniams krovinių pervežimams per Vokietijos Federacijos teritoriją. Patvirtintų reisų skaičius: 1 (kelionė pirmyn ir atgal). Leidime taip pat buvo nurodytas pervežimo maršrutas: pakrovimo vieta – Kaliningradas, Rusija; iškrovimo vieta – Oudenaarde, Belgija. Taigi, ginčo transporto priemonės įvežimas į Bendrijos muitų teritoriją atitiko BMKĮN 558 str. 1 dalies reikalavimus, pagal kuriuos visiškai atleidimas nuo importo muitų kelių transporto priemonėms suteikiamas, jeigu jos naudojamos išimtinai vežimui, kuris prasideda arba pasibaigia už Bendrijos muitų teritorijos ribų. Byloje neginčijamai nustatyta, kad Pareiškėjas Bendrijos teritorijoje krovinių gabeno pažeisdamas leidime nurodytas sąlygas, t. y. vykdė ne tarptautinį prekių gabenimą tarp Rusijos Federacijos ir Vokietijos Federacinės Respublikos, koks yra numatytas leidime, bet į Bendrijos muitų teritoriją įvežtą transporto priemonę naudojo vidaus pervežimui, t. y. vykdė krovinių pervežimą Bendrijos viduje – Lietuvoje pakrautas prekes gabeno Vokietijos pirkėjui. Kaip nurodyta skundžiamame sprendime, leidimas naudoti ginčo transporto priemonę vidaus pervežimui nebuvo išduotas. Taigi, Pareiškėjas, būdamas laikinojo įvežimo muitinės procedūros vykdytojas, pažeidė ginčo transporto priemonei taikytas laikinojo įvežimo muitinės procedūros sąlygas, todėl, vadovaujantis BMK 204 str. 1–3 dalių nuostatomis, pagrįstai konstatuota, jog atsirado skola muitinei, o Pareiškėjas pripažintas skolininku muitinei.

Pareiškėjas, nesutikdamas su skundžiamu sprendimu, skunde Komisijai pakartojo argumentus, išdėstytus Muitinės departamentui pateiktame skunde, t. y. Pareiškėjas nenurodė jokių argumentų dėl Klaipėdos teritorinės muitinės taikyto ir Muitinės departamento patvirtinto šioje mokestinio ginčo byloje nagrinėjamų faktiškai susiklosčiusių teisinių santykių galimai netinkamo ar nepagrįsto kvalifikavimo, tačiau nurodė kitas BMK ir BMKĮN teisės normas, kurių pagrindu skola muitinei neatsirastų ir jis nebūtų pripažintas skolininku. Kaip jau minėta sprendimo nustatomojoje dalyje, Pareiškėjas nurodė, jog pagal BMKĮN 561 str. 3 dalį visiškai atleidimas nuo importo muitų išimties atvejais gali būti suteiktas, jeigu transporto priemonės komerciniams tikslams ribotą laiką naudoja Bendrijos muitų teritorijoje įsisteigę asmenys. Dėl šio Pareiškėjo skundo motyvo Komisija pažymi, jog, viena vertus, ginčo transporto priemonės laikinojo įvežimo neapmokestinant importo muitais sąlygos buvo apibrėžtos leidime. Ginčo transporto priemonės naudojimas ne pagal leidime nurodytas sąlygas lemia importo skolos muitinei atsiradimą. Kita vertus, BMKĮN 561 str. 3 dalyje yra numatytas atleidimas nuo importo muitų tais atvejais, kai transporto priemonės komerciniams tikslams ribotą laiką naudoja Bendrijos muitų teritorijoje įsisteigę asmenys. Tuo tarpu šioje byloje, remiantis Leidimu bei pateiktais CMR važtaraščiais, nustatyta, kad transporto priemonę kroviniui pervežti naudojo Pareiškėjas. Taigi, skundžiamame sprendime pagrįstai nurodyta, jog BMKĮN 561 str. 3 dalies nuostatos Pareiškėjo atveju netaikytinos. Pareiškėjas taip pat pateikė argumentus dėl BMK 202 str. nuostatų taikymo, kai skola muitinei atsiranda bei skolininkas nustatomas neteisėto prekių įvežimo atveju. Dėl šio Pareiškėjo skundo argumento Komisija pažymi, jog Pareiškėjo atveju skola muitinei atsirado BMK 204 str. pagrindu, t. y. neįvykdžius bent vienos iš prievolių, susijusių su importo muitais apmokestinamų prekių laikinuoju saugojimu arba su joms įformintos muitinės procedūros taikymu. Nagrinėjamu atveju Muitinės departamentas pateikė išsamius motyvus bei jų pagrindu padarė teisingas ir pagrįstas išvadas dėl ginčo transporto priemonės teisėto įvežimo bei

laikinojo įvežimo muitinės procedūros įforminimo pagal BMKĮN 232 str. 1 d. b punktą, 233 ir 558 straipsnius, todėl Komisija iš naujo jų nekartos.

Komisija pažymi, kad pagal MAĮ 67 str. 2 dalį mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su mokesčių administratoriaus apskaičiuotomis konkrečiomis mokesčio ir su juo susijusiomis sumomis, privalo pagrįsti, kodėl jos yra neteisingos. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas, aiškindamas šią mokesčių mokėtojo pareigą, akcentuoja, kad kai mokesčių administratorius yra surinkęs atitinkamus faktinius duomenis ir jais grindžia apskaičiuotus papildomus mokesčius bei su jais susijusias sumas, mokesčių mokėtojui apsiginti galimybė atsiranda, kai jis savo ruožtu teikia kitokius faktinius duomenis, suponuojančius priešingą nei mokesčių administratoriaus padarytą išvadą. Apsiribojimas vien teiginiais, atsikirtimais, nepagrįstais jokiais įrodymais, negali nulemti sprendimo, priimtino mokesčių mokėtojo naudai (2010-11-08 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-1527/2010, 2010-10-25 nutartis adm. byloje Nr. A⁴³⁸-1147/2010, 2011-01-03 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-1632/2010; 2011-12-22 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁷⁵-912/2011). Pareiškėjas kartu su skundu faktinių duomenų ar objektyvių įrodymų, kurie paneigtų mokesčių administratoriaus nustatytas aplinkybes, kaip reikalauja MAĮ 67 str. 2 dalis, nepateikė, o nagrinėjant šį mokestinį ginčą Muitinės departamentas visapusiškai ištyrė ir įvertino ginčui reikšmingas aplinkybes ir pagrįstai pripažino Pareiškėją skolininku bei įregistravo jam mokestinę prievolę muitinei, todėl Pareiškėjo skundas atmestinas, o skundžiamas Muitinės departamento sprendimas tvirtintinas.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 str. 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Muitinės departamento prie Finansų ministerijos 2015-11-25 sprendimą Nr. 1A-530.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 str. 2 dalį apskusti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršeliene

Komisijos nariai

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliene